

NOVININE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrske Slovence.

PRIHAJA VSAKO NEDELO.

Cena Novlu je na leto vsakoml na njegov naslov 6 K.
Sküpao v edno fano 4 K.

Cena Novin v Ameriko je na leto 12 K.
Cena ednoga drobca je doma 6 filerov.

VREDNIK:

KLEKL JOŽEF

vp. pleb. v Crensovclh, CSERFÖLD, Zalamegye.
K tom! se more pošilati naročnine i val dopisi, nej
pa v tiskarno.

*Vsi naročniki tak domači kak ameriškanski
dobijo k NOVINAM brezplačno vsaki mesec
„Marijin List“ i na konci leta „Kalendar
Srca Jesušovoga“*

„Ka se bojíte, maloverni?“
Mat. 8. 26.

Vihér düše.

Teško je, či človek potnik v groznom vihéri more iti svojo pot, kda njemi veter v oči žené oster práh ceste, trga z njega obleko, drevje se do téo prigible okoli njega protéc se, ka ga pobije. Teškejše je od toga na ládjí sedeti na velikom morji pa glédati, kak váo za válom peré doli s krova ládje vsa giboča, se držatí za eden rúd, ali vajat pa se ne smeti genoti v groznom vihéri z mesta, či nešče, ka bi ga nájprvi váo z drúgim vréd dolizépraov v golo globokoga morja. Líki nájteškejše je za človeka v dühi viditi pred seboj odpreto grlo vekivečnoga pekla, v splošnom strahi živeti za svoje zveličanje pa se ne znati odsloboditi toga stráha.

Pa što ne bí znao, ka vnogo düš je na svéti, štere znotrašnji vihér sküšnjav meče sem-tam pa mesece, ništerní leta dni ne nájdejo pokoja.

Od sv. Ferenca Saleškoga pišejo, ka je on ednoga hípa svoje mladosti tūdi dobo takši stráh v düšo. Mislo je, ka je, smrten greh véino i zgúbo miloščo božo pa v tom stráhi je ne mogeo jesti, ne píti, niti spatí pa se je že skoro z cela doliposúšo, kda njemi je té stráh míno. Od sv. Ferenca Assiskoga čtémó, ka so ga ednok velike dvojnosti i sküšnjáve mantrala za toga vólo, ka si je mislo, ka je znám preteški járem naložo svojim tovarišom, ka so lejko preostre njegove regule, ka jih ne bodo mogli obdržávati. Posebno regule od popunoga siromaštva.

Pa ka mo šli v stárodávne čase? Tūdi dnes dén je vse puno lídi, kí se tožijo od grozníh sküšnjáv, od strašnoga mišljenja, štero je pregánja, nasleduje, či bole ščejo Bogi slúžiti, bole je mantrá. To je vse tak, kak človek

na velikom morji v strašnom vihéri, kde se bojati má, ka se vsako míauto zná vtopiti.

Líki nikaj se ne bojte, kí ste verní, ne postanite maloverni. Bog je z vami, samo se vam tak vídi, kak či bi spao. Je lahko vūni na telovnih bojiščaj ne tak? Se tam ne bojí v močnom pokanji šrapnelov, bomb ino fúćkanji krugeo vnogi-vnogi človek, pa kda te nevarnosti odidejo, kda čas strelanja miné, kí so bíli v járkaj, se pá smejejo i veseljo novomi dnévi. Ništerni spádnejo tam — ništerni pa spádnejo pod düševnim bojom tū tūdi. To so tisti tam, šterim je prišla njihova vūra — tū so pa tisti, kí so ne znali močni biti proti neprijáteli. Tam človeča pamet i moč dela z poprešnjim delom — tū v düši je moč nebeska milošče prednejša. V boji telovnom ne čūdo, či človek opeša. V düševnom boji je nasprotno: Kem več se človek trūdi, kem večkrat proti stáne, tem močnejši gráta.

Záto, či dues Bog dopústi, da te pohodi sküšnjáva, to je znamenje, ka šče, naj močnejši obilnejše milošče vreden postaneš. Či te sküšnjáva že pregánja mesece, leta dni, se tem menje máš bojati: Kí si že 2-3 mesece, celo leto protistao, tí boš že pét pa desét pa či je boža vola: pétidesét lét tūdi proti stao. „Da bi jas znao, či sam proti stao pošteno?“ Si míliš ti. Pa ne veš? Si čūo, ka so kde strelali na trdnjávo, štera se je sama rada prekđala? Vidiš, na trdnjávo tvoje düše pa šče spoj káplejo krugle, bombe sküšnjáv. To ti je nájlépše znamenje, ka jo šče šatan ne drží za svojo.

Se razmí, ka záto molíti moreš. Jezuš sám tak molo v groznoj sküšnjávi: „Oča, vzemi té pehár“. Líki či Bog ne vzeme, „naj bo boža vola“. Dokeč me neprijáteo napáda, tečas sam zastálno ne njegov. Vsakši odbiti napád pa správi novo miloščo proti príšestním napádom.

Preveč potrebno za vogrske Slovence.

Večkrat sam čteo v Novinah in v Marijinom Listi iz pisem naših vojákov, kak hasnoviten je njim slovenski jezik. V šterištéc kráj pridó, z Rusi, ali s Poláki, ali s Tóti, Romani i Srbami, sakšim si lejko kaj zgućijo, záto ujin je veselí naš slovenski materin jezik. Drági Slovenci, tū je novo leto, Marijin List i Novine reduo v njem že prihajajo. Ka pa naročítev? Kak stojimo? Termin za zglasti se, te dni — preteče. Čūo sem, žali Bog, takše mlačne kristjáne gućati, ka duže nemo meli Novin i M. Lista. Zakaj od boja prej malo pišejo, dráge so i t. d.

Dragi Slovenci, ne verte to; istina, ka od boja malo pišejo, da pa što dosta gući, dosta laže pa to je rávno tak, štere novine dosta pišejo od boja, lejko dosta laž-jo, naše novine pa ne lažejo ar so krščánske novine, záto si je naročíte; či de nas več naročnikov te gotovo ka mo meli več čtenjá, vékše novine. (Sveta istina! — Vrednik.)

Drúgi právijó, ka so dráge; vino je v oštariji pétkrat dragše kak je pred bojom bilo pa edni li radi hodijo pit, novine so pa v stároj ceni ostale, záto si je pa naročíte. Vsaki človek má neprijátela, naj bo dober ali božen, tak i naše Novine i Marijin List tūdi májo neprijátela, se nájdejo takši, ka se slínijo proti našemi slovenskomi materinomi jeziki.

Ali ne poslušajte te neprijátela, nego dobro činitele naše. Dobro znamo, kak so se nam naš prečastiti gospod dühovni oča ednok v Marijinom Listi tožili, kakši boj so meli z neprijáteli za volo našega slovenskoga čtenja, zdaj pa, gda je že neprijátelska moč zatreta, zdaj bi je naj pa mij zapústili? Toga nas Bog varí!

Záto pa drági naši Slovenci, to jedino

je naše slovensko čtenjé, to *jedino*, *jedino* je po našem maternom jeziki spisano. Drugoga čtenja vogrski Slovenci nimajo pa maternom jeziki zvün ništernih molitvenih knjig.

Potrebno si je zato to slovensko čtenje naročiti vsakomi Slovenci.

Novo leto se začinja, žalostno, záto si pa naročimo Marijin List i Novine, ka ta nas veselila in tolázila v tom žalostnom bojnom časi. Zdaj skleniem moje slabo pisanje ino se obrném k našemi dühovnomi oči ino vredniki našega slovenskoga čtenjá, ino njim želem od gospodnoga Boga, ka bi ednok več naročnikov meli kak do teh máo. (Bog plati! — Vrednik!)

S globokim poštvánjom

Jerič Matjaš z Melinec.

Sveta krona.

Od krone sv. Štefana z šterov je naš apoštolski kral kronan bio, vržimo par reči na papir. Krona je z čistoga zlata z mnogimi dragimi kamni okinčana. Stoji iz dva děla; iz spodujega pa iz gornjega. Zgornji del je starejši. To je tista krona, štero je poslal Silvester (II.) papa po Astrik nadbiskupi Števani. V zlate pante so vdubljene podobe sv. Apoštolov i Veličastvo Gospodovo.

Spodnji del krone je darüvao grčki car Dukas Mihael našemi kralji Gézi okoli leta 1074. Vdubljena je v njo podoba Kristušova, ki na troni sedí,

šteri je položen na obroč sunca i me-seca. Poleg njega je drevo življa; okoli njega pa podobe sv. Gabriela, Mhala nadangelov, sv. Jürja i Dimitra vojakov, sv. Kozma i Domjana zdravnikov. Na robu zlatom je še samoga casara i njegovoga sinü pa Géza kralja podoba tüdi. Grčki napis pod casarskov podobov se slovenski glasi: „Dukas Mihael, v Kristuši vervajoči, car Rimljanov.“ Pod podobov Geze pa: „Globitz (Géza) gospod, vernik, kralj Turkov.“ Grki so Madjare za Turke zvali.

Ne znati, kda sta dve kroni zloženi. Jezeroletni spomenek je za nas te dragi kinč, zaistino sv. krona, štero je svetnik darüvao, obrvim svetnik noso i pod štere vladov je teliko düh svetih postalo. O da bi tüdi mi takši postali!

Bojna. — Mir.

Rus je začal ofenzivo v Romaniji pri jüžnom Sereti. Törke je nikaj malo nazajporino. Boji se, ka če ga mi od Sereta stiram, te de najrodovitnejša zemlja njegova Besarabija v naših rokah. Pa napredüjemo pri Sereti. Zavzeli smo *Nanesti* i 400 Rusov vlovili. — Na drugih bojiščah ne bilo posebne spremembe. — Nemški podmorski čun je potopo angleško ladjo „Cornwallis.“ Nosila je do 1000 ljudi. „Jarowdale“ angleško ladjo so pa zgrabili Nemci i jo v nemško pristan šče odveli. Na

ladji je vnožino blaga bilo. — Rusija je štela poseben mir skleniti z Bulgarijov i Türcijov. Ponüdbó sta državi odklonile. Amerika bo dale posredüvala za mir i prosila nas, naj njej naznamo pogüje mirü.

Pri péči.

Komaj ednok smo mogli si k péči sestiti. V začetki zime smo mogli na peč sledkar pa v kraj od njé. Vi Goričanci ste se smejali z nas, kda smo mi Ravenci pa Dolenci na peč vujšli. Ali čakajte, ve vi tüdi ne vujdete ljübeznivomi pohajanjü Müre. Zna se ona v točo tüdi obleči kda nas je naša draga slovenska Müra obiskala, je tak ljübezniva pa ljüdua bila, ka se njoj je ne vnožalo vsaki naš kotek gordariti. Povsod je rebučila pa žuborila; na njuvi, kde so krumpišje spali svoj zreli sen, se je tak prek šetala kak lovila prosene pa hajdinske snope za vlasé, zakaj so ešče nej v žitnici v živež ljudem. Zaistino rekvirirala je. Pravijo, ka Goričanci pa Polančarje majo najduge nogé. Ne vem, je to istina, ali nej, teliko je pa istina, ka je pri nas kukorica laui, čeravno je süšno leto bilo, še en meter više zrasla od najdušega Polančara i Goričanca. Pa naša draga Mürica je vendar še to veliko kukorišče do vrha vse zošlatala, če ne bi kjer štero vlat skrivalo pred njov, štero je ona odjemat prišla ne

Kardinal

— Pripovedka. —

V pisarni kardinala se je genolo žmetno žamatno zagrinjalo i prikazao se je tajnik med dverami. — Eminenca! — Kardinal spregledne od velikanskoga pisarnoga stola. — Amerikanski gospod prosi sprejem od Vaše Eminence. — Što je?

Tajnik stopi bliže k stoli i ponüdi kardinali vizitnico. Kardinal je pogledno fino karto, zatem pa zgrbačo visoko čelo. — *Morris Bloodroth*. — Je krščenik? — Ne! — Kaj šče? — Ne pove, pa sem ga presveto, ka Vašoj Eminenci mora naznaniti predmet svojega obiška. — Kardinal si je en čas premišlavo, zatem se pa zdigno iz svojega mesta. Na glavo si je položó mali rdeči svilni kapucij i se napoto proti sprejemnoj dvorani. — Püsti ga notri! — pravo je tajniki. — Tajnik je odišo. — Tüjinec je stopo v sprejemno dvorano i se je globoko nanizo. — Eminenca! — Kardinal njemi je ne dao roke, samo ga je z nagnenjom glave pozdravo. V velikom, rožnatom, svilnom

naslonjači njemi je mesto pokazao, zatem si je pa sam tüdi vseo z hrbtom proti okni, tüjinca lice je pa pri hajajoča svetlost močno prehodla.

V čem vam morem pomagati, gospod Bloodroth? — spregovoro je kardinal. — Vidilo se je, ka je tüjinec jako genjen. Bledi je bio i kazalo se na njem, ka je mogo dosta trpeti v svojem življenji. — Z prošnjov sem prišo k vam, Eminenca — začno je tüjinec i se trüdio, da bi odbio svoj strah. — Predložite jo! — odgovori kardinal. — Jaz sem jako bogat človek, Eminenca, gospod več milijonov. Čelo življenje sem žrtvovao, naj obogatim i zdaj, prek poldneva svojega žtka, sem li jako nesrečen. — To je mog če! Po penzah nišče ne blaženi! — Zaistino ne, pa jaz mam še posebno žalost. Temno, veliko skrivnost, štera zastrupi (zagifta) moje dni. — Kardinal je to ne šteo zarazmeti. — Gospod Bloodroth — pravo je z naglasom —, morebiti pa nema zroka vüpanje, z šterim mi odkriti namenite svoje skrivnosti. Rešite naju oba od njih! — Odpüstite, Emi-

nenca, ne sem vam brez zroka na zádevo z tov rečjov. Mene je ne samo prilika k vam pripelala. Niti glas vaše imenitnosti ne, nego vaša glasovitna knjiga, štere naslov je: „Mir mej, düša moja.“ — Tak? Pa ste jo čiteli?

— Düša pokoja potrebüje, Eminenca i tečas ga nedosegne, dokeč ne sklade komi k nogam svojega vznemirjajočega terha. — Kardinal se je zosmehao.

— Vi to tak pravite? Ste tak čitali z moje knjige? — Da, tak čütim, čeravno so moje reči blede poleg reči vaše Eminence. Ki vse ma, tisti čüti najbole, če nema dühnoga mira. Jaz ga nemam i znam, da ga tečas tüdi ne bom meo, dokeč se komi odkrito, poistini ne spovem. — Vi dühse preiskavate, gospod Bloodroth? — Da, Eminenca, i visoko častim katoličansko spoved. Düševnoga življenja najimenitnejša iznajdba je ta, štero, če ne bi že bila, bi jo mogli v vsako vero spraviti. Druge cerkvi so nevoščene najbole za volo njé na rimsko, samo ka to ne vüpajo odkriti.

(Dale.)

toti za vojsko, nego li v božjem imeni. Kda je te dragi gost li bliže prihájao k nam, smo njemi zaistino dosta trüda voščili. Kaj motik, lopat in druge škერი je najti bilo pri hiši, vse smo njemi proti nesli i njemi pot gradili i ga prosili: ne smo vredni, visoki gost, ka bi dale šo, ne smo vredni, ka bi naše hiše pohodo. Pa Múra se je ne dala odgučati. Zosmejala se pa dale šla. Niti smrti se ne bojala. Pravila je, čeravno se vaše kuče na mene poderejo, li vas obiščem, tak vas rada mam. I je potrdila z dejanjom to svojo ljübezen. Podirale so se kuče na njo, kerit, čunov, krnic so njoj sklali na hrbet, ka je vse ječala pod žmečavov, kokoši so se kregale ž njov, prasci njej proti cvilili, bistričke krave so jo spili štele vso, pa li se ne dala odstrášiti. Ša je naprej. Petančarje so jo nikda že zadrodali, sledkar pa z drugimi vesnicami vred dobro z nasipi oblekli, naj se ne bi mantrala daleč do hiš; ali zdaj se njoj je to nikaj nej vnožalo; tak velika ljübezen se je vužgala v njej do naših kuč, ka je strgala drot pa vso obleko i prišla gledat kje prebivamo i kaj delamo za časa boja. Ne smo se toj velikoj ljübeznosti mogli odpovedati. Pústili smo jo notri, mi pa vujšli gor na peč. Odtod smo jo gledali ne toti tak ljübeznivo kak ona nas ali zato li mirno. Na peči bi se nam ovak ne prehüdo godilo, meli smo živeža dovolé, samo ka je pretesno bilo gor. Ve za ljüdi še kam tá, ali ka me je ednok gudek dregno v laket, drugoč kokot klükno na palci, tretjikrat me maček rivao rép v zobe, to je že bila neprijétnost. Ali premagali smo jo, čeravno ste se vi Goričanci režali z nas. Ali čakajte, trdokorni bratje, ve bič ne počí samo v eden kraj. Bo že prišo čas, kda se minemo. Mi mo se smejali pa vi stonjali.

Kda nam je ta draga Vodica vsako ljüknjo poglednola, se je začela pobirati od nas. Verite mi, žmetno smo se ločili od njé, posebno deca. Ta je te dni niti prav jela nej; kišta krüšna je mirno počivala v stoli. To je že en hasek Vode! Drugi je pa to, ka so se zašüseni korita i presüšeni čuni vse popravili. Teliko so se deca vozila v njih po vodi, ka so se nadüli i več vode ne püščali. Drugi veliki hasek. Najveksęga je pa naša düša vživala.

Kda se je voda naime že pobirala od nas, sam jo pitao za zrcak njenoga širokoga obiska. Pa znate kaj mi je odgovorila? „Bog me je poslaol k vam. Vido je naime, ka v tom žalostuom časi izdaj pijančivate i nečistüjete, zato

me poslaol, naj zblatim vaše hiše, vaše polé, naj smrdi za menov, kod sem hodila ka se strsnate i spoznate, kak odürna je pred Bogom nezmernost i nečistost.“ Pa ešče dale mi je pripovedavala. Pravila mi je: „V strelnih járkah sem tüdi hodla, naj vojaki ne preklinjajo; kje so sprejeli moj opomin, sem hitro odtekla i meli so mür na sühom, kje so pa poleg mojega dobroga Stvarnika ešče mene, njegovo šibico kunoli, tam sem se v blato spremenila, naj hodijo v blatnom teli ki blatne düše nosijo v njem.“ — Šteo sem jo že pitati pa malo še dražiti, ka do planin i gor ne more i se je Goričanci nikaj ne bojijo, kda mi je v reč vujšla pa nadaljavala svoj guč: „Ki po strnih pečinah hodijo pa grešijo, v leti veliko žejo trpijo, ar se v spár spremenim pred njimi ali pa v točo, štera ne gleda, kje vdari. V zimi pa se skotam v zápfše i plaze, šteri skončavajo človeče življenje.“ Jako me je za srce zgrabo te guč, roko sem zdigno, jo na srce položo pa pravo: „Naš greh, naš prevéliko greh.“ Edno sem samo ne mogo zarazumeti. Zakaj trpijo i prejdejo tüdi pravični? Ne mi je nikaj pravila nato, nego se z silov pobirala samo od nas. Veselo je prišla, veselej pa še šla. Bog jo je poslaol, On tüdi odvzeo. Zdaj razumim pitanje svoje, znam odgovoriti na njé. Bog zove svoje düšice k sebi, one pa veselo ido. Ne neha je na tom sveti, naj je hüdoba ne pokvari, vzeme je v svoje veselo kräljestvo. Za pravične nega nesreče, nego samo sreča. Njim vse v plačo slüži, vse njim jo povekšava, štero do vekomaj vživali.

(Dale.)

Glási.

Zaročila sta se Némethy Mikloš, törjanski učteo i Wlasich Matilda, gumilička učtelica.

Slovo vzeajo: *Rajbar* Alojz z Tropovec, *Kornhäusel* Ferenc z G. Slaveč, *Čarni* Koloman z Moravec, *Štefanec* Matjaš z Bratonec, *Erjavec* Martin z Lipovec, *Grabar* Jožef z Tešanovec, *Mikolaj* Janoš z Krištalovec, pogorski topničarje, *Vidonja* Bela z D. Slaveč, *Küzmič* Anton z Motovilec, dbr. 31. dpp., *Grabar* Ferenc z Kroga, *Vogrinčič* Štefan z Gerlinec, *Brgles* Jožef z Boddonec, *Zrinski* Ferenc z Gorice, *Zelko* Janoš z Vadarec, *Vučko* Karol z Doličov, *Mekicar* Štefan z Sebeborce, *Kisilak* Jožef z Poznanovec, *Ficko* Jürrij z Vidonec, *Činč* Ferenc z Sotine, *Po-*

znék Ferenc z D. Slaveč, pešaki 30. pp., *Koštric* Števan z D. Bistrica, *Meričnjak* Ferenc z Bogojine, *Küčko* Štefan z Törnischá, pešaki 48. pp., *Györköš* Štefan od Lipe, *Čidek* Štefan z Ivanec, *Gerič* Ivan z Hotize, *Poredoš* Marko z Ižekovec, *Kramar* Jožef z Hotize, domobranci 14. dpp. Poslovijo se od vseh svojih dragih domačih, dühovnikov, prosijo vse za odpüščenje i se njim zahvalijo na düševnih i telovnih dobrotah. Kak sunce zbeži za goro in postane za njim tenno, takše je tüdi njihovo slovo. Svetlost ljübezni, štera njim sijala iz očinoga, maternoga, ženinoga, dečinskoga srca, je zatemnela. Ne vidijo jih več. Čeravno njim bande igrajo i so oni opleteni, vendar nemilo jočejo. Ali vüpaajo se v molitvi domačih i to je tolaži. Vüpaajo se, ka do domači radi poslušali navuke dühovnikov i prosili za njé pomoč škap. Dev. Marije, štera je zakrivala bo, kda do se vojsküvali veselo za mili dom, za dom, za šteroga so iz ljübezni pripravni tüdi življenje svoje žrtvüvati.

Na podporo M. Lista i Novin so darüvali: *Fujš* Mih. nabraol v Prosečkojvesi 33 kor., *Marič* Mih. v Soboti 11 kor. 60 f., *Moršič* Mih. i *Flisar* Anton v Koprivniki 13 kor., *Prkič* Franc v Bakovcih 20 kor., *Horvat* Štefan v Törnischá 22 kor. 20 f., *Püčko* Ivan v Nedelici 16 kor. 06 f., *Lang* Jožef, četovodja z Nuskove, *Nemec* Štefan podd. z Bakovec, *Šústarec* Matjaš z Vančavesi, *Horvat* Ferenc z Rakičana, *Rodi* Ferenc z Motovilec pešaki 83. pp. vsaki 2 kor. Imena darovnikov v Mar. Listi objavimo. Bog lepo plati.

Siromaški mladenec sem, ali zato li darüjem 6 kor. na naše lepo slovensko čtenje; toga pobožnoga čtenja nikdar ne zavržem.“ *Orehovec* Štefan z Ritkarovec.

Trno i trno sam veseli bio, ka so g. pl. poslali te lepi Srca Jezušovoga kalendar i Novine. Küšuem njim njihovo milostovno roko pa njim vse dobro želem. Sto ino jezerokrat se zahvalim. Od majuša sem v bolnišnici, na plüčah sem betežen. Veseli sem, ka mo zdaj lahko čiteo v maternoj reči.“ *Pavlič* Jožef, betežen vojak v Kaniži.

Plemenita srca. „Moj mož je ne hodo žganico pit, svoj slab zaslüžek 46 kor. je domo priueso od vojakov, kda je na sloboščino prišo. Te penezesva odločila 20 kor. na deset let naprej na Marijin List, 20 kor. pa na samostan sv. Drüzine. V pomoči Jezusa, Marije, sv. Jožefa se siromaka vüpava, ka naj znova v milom domi v ljübezni združijo.“ *Fujš* Marija z Nemščaka.

„Ne smo meli krmine, kda smo v Bogojini Kočar Klaro zakopali. Odsehmao de to tak, tako smo si zgučali. Hvala vsem vam, dragi duhovniki, ka ste nas opotili. Edno vas ešče prosimo, prepovejte, ka se pri mrtveci ne sme tūdi kartati.“ *Vogrin Janoš.* — To je tūdi že davno prepovedano. Dūša potrebuje molitve i ne karte. Pri nas ne dovolimo pri mrtvom teli drugoga kak molitev. Vse de šlo. Hvala na prizadevanji. Se naprej krščeniki v kršćanskem dūhi! Vrednik.

Vkanila sta krčmarico v Gomilci dva dečka z Črensovec. Spila sta prece vina, plačala pa ne. Pa kak zvito sta oslepila krčmarico. Eden je odišo prle vō, te drugi pa z tem izgovorom šo za njim: idem po ovoga, ka plačava. I pobegnola sta oba. Prišla sta orčžnikom v roke. Kda bo pobolšanje?

To je pridnost. *Jerič Ivan*, telefonski četevodja iz Dokležovja, je naredo izpit (ekzamen) na Monoštterskoj gimnaziji iz latinščine 4 razredov z odličnim i izvrstnim uspehom. Zdaj slūži v boji svoja vojaška leta te vrli mladenec i med bojnim hrupom je najšeo, čeravno je še bolehao, teliko časa, da se je pripravo na najbolši izpit! Pred leti se je pri plūgi vćio predmete mestjanske (pōrgarske) šole, v ednoj roki je plūg držao, v drugoj pa knigo pa je z najlepšim uspehom naredo izpit naednok iz dva razreda. Pripelaj dobra Mati nebeska k svojim cili toga dobrog slovenskoga mladenca.

Na hrano vojakov. „Naj do v našem maternom jeziki nadale mogli hraniti z lepimi navuke dūše naših slovenskih vojakov, njim pošlem 2 kor. podpore.“ *Ančika Halsedl* z Gerlinec.

Pazitele v cerkev. Eden vojak nam piše z Goričkoga, ka je pri njih jako slabo obnašanje v cerkvi. (Na Dolenskom nikaj ne nači. — Vrednik.) On misli, ka bi se nered odpravo, če bi se pazitelje v cerkvi gopostavili. — Dobra misel, mi smo jo že tūdi nosili v glavi i na srci tem bole. Naj se samo zvrši. Siromak razžaljeni Jezus naj mir ma ednok! — Ki ljubijo svojega dobrega Jezusa raj kak sebe, ki ščejo sramotenje žeti za svojo ljūbezen, naj si od te reči pogučjo z svojimi duhovniki. Tei do se veselili njihovoj gorečnosti, Jezus njim jo pa obilno poplača.

Pozdrāv pošilajo: *Klar* Jožef z Ivanec, *Maučec* Jožef z Bogojine, *Toplak* Janoš, desetnik z Būkovnice i *Kosednar* Anton z Krašič, *Gušparič* Jožef, *Luthār* Imre z Vučegomile, *Mencigar* Štefan z Sp. Slaveč, *Kreft* Štefan od Sv. Sebeščana, *Vigala* Ferenc z Bakovec,

Horvat Ferenc z Noršinec, *Simon* Karol z Meranovec, pešaki iz bat. stotnika *Dūregger* a, *Trplan* Miko (Imre), četovodja B. p. p. z Markovec, *Lukač* Martin, topničar, *Celec* Andraš od Greda, topničar, *Varga* Karol z Gradišća, domobranec 5. dpp., *Rogač* Janoš, desetnik z Radovec, *Pertóci* Ivan, sanitec z Sobocke fare, *Jauk* Karol, desetnik 11. huzarskoga polka z Skakoveč, *Škodnik* Matjaš, poddesetnik 83. pp. z Zenkovec, *Črpnjak* Leopold, pri strojnih puškah z Ropoče, *Mencigar* Štefan z Motovilec, *Nemec* Ferenc od Sv. Jūrja, *Črpnjak* Ludovik z Ropoče, *Ropoša* Ferenc z Kizdoblana, *Cvernjek* Ludovik z Koprivnika, *Mikula* Pavel z Andrejec, domobranci 18. dpp., *Lebar* Štefan z V. Polane, *Benko* Ludovik iz Zenkovec, *Bohār* Jožef z Moravec, *Smodiš* Štefan z Stanjovec, *Perhač* Dominik od Sv. Margete, *Krenos* Jožef z Motovilec, domobranci 20. dpp., *Huber* Jožef železničar, *Thalec* Štefan, pešak 71. pp. z Melinec, *Zalai* Štefan, četovodja pri teških topovih z Kizdoblana, *Kavaš* Balaž, vojni pek, z Beltinec, *Šaruga* Ivan, dombr. 20. dpp. z Melinec, *Klar* Jožef z Ivanec, *Herženjuk* Karol, desetnik, od Sv. Martina, *Antolin* Martin z Adrijanec, pešaki 48. pp. od stroj. pušk, *Brūnec* Ferdinand, *Grah* Štefan, topničara, *Marič* Anton, desetnik 83. pp., *Vučko* Ladislav, topničar z Ižekovec, *Peterec* Matjaš, p. 64. pp. z Trnja, *Kocet* Štefan, topničarski predmešter, z Žižkov, *Nemec* Ferenc, *Buzetti* Ferenc z Bakovec, *Meolic* Matjaš z Satahovec, pešaki 83. pp., *Hauser* Jožef poddesetnik pri brzojavnom oddelki, z Gerlinec, *Štefan Vesenjok* štajarski vojak, od visokogorske 2. stotnije, *Štefan Šaruga* topničar, *Gonza* Anton, desetnik, z G. Bistrice, *Horvat* Štefan z Ivanec, pionera. Vsi ti i njihovi pajdaši pošilajo srčne pozdrave v ljūbo slovensko domovino vsem dragim svojim, staršam, ženam, deci, rodi, poznancom, duhovnikom svojim, vsem farnikom i vsem Slovencom. Vsem želejo vse dobro v tem novom leti, najbole pa mir. Vsem se zahvalijo za trūde, dare, posebno za navuke duhovnikov i dobro slovensko čtenjé, štero je njihova tolažba i moč, svetlost i olejšanje na temnom, žalostnom bojišči. Vse prosijo, naj molijo za njé, posebno naj moli mladina v pokornoj obleki za mir. Naznanjajo, ka so i oni meli božič, še dare so dobili, ali misel njihovoga srca je samo na pol bila tam pri jaliči, bole je hodila doma. Pod okno svoje mile slovenske hiše so stopili v dūhi i gledali notri, kak se spravljajo njihovi domači k polnočki. Pa kda so tak mislili, so se zasuzili i srčno prosili Jezuska: o pelaj, pri pelaj nas že skoro k našim dragim domo.

Povrnole sta se iz evangelićanske vere v katolićansko Matercerkev pri sv. Jūrji dve dekli: *Benko* Ana z Nuskove i *Borovnjak* Neža z Sotine.

Rum je moro *Takács* Števana, domobranskoga častnika 4 letnoga sinū v Kaniži. Dete je nikak do ruma prišlo i ga en deci spilo, šteri je je

vmoro. Alkohola ne samo ne davajte, nego še skrivajte pred decov.

Kalendarov več nega. Naročnikom smo je odposlali, tūdi vojakom, ki so se glasili. Več jih zdaj nega. Vsi ostali so zodani.

Kdo že pri najmenjšem prehlajenji kašla, njemi dobro bo vsakodnevno izpiranja vūst pa grla z Fellerovim „Elza-fluidom“ iz rastliuskih essenc. Te ožvi kroženje krvi pri grli i šinjeki pa vniči klice bolezni, štere po dihanji pride v grlo. Med več kak 100.000 zahvalnimi pismi jih je jako vnogo, štera hvalijo odličeu vćinek toga domačega viastva pri kašlanji. Predbojnske cene: 12 kantic stane poštnine prosto 6 kron. Naroča naj se naravnost pri E. V. Feller lekarniki, Stubica, centrala 146., Horv. Tū se dobijo tūdi narahi poganjajoče rebarbarske „Elza kroglice“, 6 škatlic 4 kor. 40 f. poštnine prosto. Dobro je, če je oboje domače zdravilo vsikdar pri rokáh v vsakoj hiži.

Pošta.

Fr. Vogrinčič Donavica. Penezi prišli. Bog plati. **Gomboc** J. žefa žena. **Gerlinci** 30. Ne potrebao goriskati, da vam je že pisao. Pisma teško pride, bo že pali pisao. Rusija je jako velika. **Pertóci** Št. žena. **Rakičan**. Penezi prišli. Vše ostane brezplačno. Keliko Novin mate, teliko Listov dobite v celi Rakičan, večnej. Premalo se mi vidi za to veliko ves. 32 Novin i Listov za Rakičan je preveč malo. **Magyar** J. **Haselbach**. Ostane kak sem zravnao. Kaj je više, je brezplačno. To siromakom razdelite. Vojaki pošilam. Ogrizavanje zatrpiva mirno. **Gomboc** Al. **Ropoče**. Vse dobljeno. Hvala. Naslov že prepisemo. **Schreiber** Joh. **Garešnica**. Na letos je možue plačao. **Adanč** J. **Leitersdorf**. Naročnina je prišla. **Benčák** Marija. **Bodonci**. Na tistom listi, kak sem vam ga posla, spunite vse pa mi ga pošlite nazaj. Ovak ne ide goriskanje. **M. E. Karlovac**. Bog plati na dari za cerkev sv. Družine. **Vič. g.** **Tüll** G. G. **Sinik** Császár Jožef je zgrabljen. Nahaja se v Rusiji v Nžnij Nowgorodi, Evakutionsspital No. 31.

100 litrov domače pijače

Elpis!

vkrepčevalne, tēč ne in žejo gaseč si more vsaki sam

napraviti za male štroške. V

zalogi so: ananas, jaboka, grenadina, maline, muškateleka, meta, pomaranče strašnica in višnja. Neuspeh izključen. Ta domača pijača se pije poleti mrzlo pozimi pa vroče namesto ruma. Snovi z natenčnim navodilom stanejo K 10 poštnine prosto proti povzetji. Za kmetijstva, večša hišna gospodarstva, delavnice, tovarne i. t. d. je to sredstvo velikanske vrednosti, ker se delavci s tov pijačov okrepčajo ne da bi bili pijani ali pa da bi zgūbili na delavskoj zmožnosti

Janez Grolich, drogerija „pri angelju“ Brno šte. 85. Moravsko.

